

*přeložila
Lucie Jiránková*

On je **MŮJ TĚMNÝ
ROMEO**

*... ale tohle není
milostný příběh.*

*Parker S. Huntington
L. J. Shen*

MŮJ TEMNÝ
ROMEO

Copyright © 2023. MY DARK ROMEO
by Parker S. Huntington & L.J. Shen

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lucie Jiránková, 2025
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5713-8 (pdf)

Parker S. Huntington
L. J. Shen

MŮJ TĚMNÝ ROMEO

přeložila Lucie Jiráňková

„A tak s tím políbením umírám.“

WILLIAM SHAKESPEARE, *ROMEO A JULIE*

PŘEKLAD E. A. SAUDEK

Někteří Romeové si zaslouží zemřít.

PROLOG

Dallas

Vždycky jsem si myslela, že můj život je jako milostný román a že mezi jeho stránkami se ukrývá život plný štěstí.

Ani ve snu by mě nenapadlo, že bych si mohla splést žánr a mohlo by jít spíš o horor. Přímo o děsivý thriller.

Pak ale do mého světa vtrhl Romeo Costa a strhl mi růžové brýle z očí.

Ukázal mi temnotu.

Ukázal mi sílu.

Ale hlavně mi uštědřil tu nejkrutější lekci ze všech – že v každém surovci se ukrývá krása. A že každá růže má trny.

Ukázal mi také, že i z čiré nenávisti se může zrodit milostný příběh.

Dallas

Pane bože, oni si nedělali srandu, co? On je vážně ve městě.“ Emilie mě prudce chytila na zápěstí. Měla jsem pocit, jako by se mi do opálené kůže zaryly hřebíky.

„Stejně jako Oliver von Bismarck.“ Savannah natáhla ruku před sebe. „Někdo mě štípněte.“ A já to s potěšením udělala. „Au, Dal. Nemyslela jsem to doslovně.“

Jen jsem pokrčila rameny a upřela pozornost na všechno to jídlo kolem nás. To byl totiž ten pravý důvod, proč jsem se dnes večer na ples debutantek vůbec ukázala.

Z křišťálového podnosu jsem si vzala pomelo máčené v čokoládě, rozdrtila ho mezi zuby a vychutnávala si jeho hořkokyselou chuť.

Bůh není muž.

Bůh není ani žena.

Bůh je nejspíš kus ovoce politého kvalitní čokoládou.

„Co tu ale dělají? Vždyť ani nejsou z Jihu.“ Emilie ukradla Sav program plesu a začala si jím ovívat obličej. „A rozhodně nepřijeli proto, aby se seznamovali se ženskými. Oba jsou zarytí staří mládenci. Neodkopl snad Costa v létě nějakou opravdickou švédskou princezničku?“

„Ony snad existují nějaké neopравdické švédské princezničky?“ přemýšlela jsem nahlas.

„Dal.“

Kde jsou portugalské pudingové dortíky? Emilie mi je přece slíbila.

„Říkala jsi, že tu budou *pastéis de nata*.“ Sáhla jsem po ceně útěchy – řeckém medovém cheesecaku – a mávla jí s ním před nosem. „To mám za to, že jsem ti zase uvěřila.“

Ostřížím zrakem sledovala, jak si do kabelky strkám dvě polské koblihy. „Dal, tohle do té chanelky přece cpát nemůžeš. Vždyť tu kůži zničíš.“

Sav zběsile strčila ruku do psaníčka a vytáhla rtěnku. „Slyšela jsem, že von Bismarck je ve městě, aby koupil Le Fleur.“

Le Fleur vlastnil Jennin táta. Vyráběli perkálové povlečení pro pětihvězdičkové hotely. V osmé třídě jsme s Emilie utekly z domova a týden spaly v jejich vzorkovně, než nás tátové našli.

„Na co Le Fleur potřebuje?“ Jako další jsem sáhla po tradičním arabském dezertu *kanafeh*. Přitom jsem byla neustále otočená zády k těm bájným stvořením, z nichž byly mé kamarádky úplně paf. A soudě dle neutichajícího šepotu všude kolem nás v tom nebyly samy.

Emilie sebrala Savannah rtěnku Bond No. 9 a štědře si ji nanasla na rty. „Podniká v hotelnictví a pohostinství. Vlastní malý hotelový řetězec The Grand Regent. Možná jsi o něm slyšela.“

The Grand Regent začínal jako exkluzivní resort jen pro zvané hosty, ale nakonec se rozrostl na více poboček než Hilton. Z toho jsem usoudila, že Pan Nadutec von Fintil rozhodně nemá o peníze nouzi. Ve skutečnosti měli na dnešní akci vstup jistý jen nechutně bohatí lidé.

V pořadí již 303. královský ples debutantek z Chapel Falls byl oslavované panoptikum, které lákalo všechny miliardáře a megamilionáře z celého státu. Otcové korzovali po Astorské opeře se svými vzorně vychovanými dcerunkami v naději, že se na plese uvedou natolik dobře, aby se jim dvořili stejně bohatí muži.

Já si sem ale nepřišla hledat manžela. Táta mě s někým zasnoubil už před mým narozením, což mi neustále připomínal diamantový prsten na prsteníčku. Vždycky jsem si říkala, že to začnu řešit až v daleké budoucnosti – dokud jsem před dvěma dny ve společenských listech neobjevila oficiální oznámení našeho zasnoubení.

„Slyšela jsem, že Romeo se chce stůj co stůj stát generálním ředitelem firmy, kterou vlastní jeho táta.“ Bože, Sav o něm prostě nedokázala přestat mluvit. Plánovaly mu snad sepsat stránku na Wikipedii? „Už teď je miliardář.“

„Nejen to. Megamiliardář.“ Emilie si začala pohrávat s markýzovým diamantem na svém náramku značky Broderie. Evidentně měla

něco za lubem. „A rozhodně to není takový ten typ, co by všechny peníze utratil za jachty a zlatá záchodová prkénka nebo jimi financoval nějaké své neřesti.“

Sav se na ně přes kapesní zrcátko toužebně zadívala. „Myslíte, že bychom se s nimi mohli seznámit?“

Emilie se zamračila. „Nikdo je tady nezná. Dal? Dallas? Posloucháš nás vůbec? Tohle je důležité.“

Ale zatím mě znepokojoval pouze nedostatek sušenek. Neochotně jsem se zadívala na ty dva muže uprostřed hustého zástupu hedvábných šifonů a naaranžovaných účesů.

Oba měřili nejméně metr devadesát. Díky své impozantní výšce vypadali jako obři, kteří se snaží vtěsnat do domečků pro panenky. Ale na nich nebylo obyčejného prostě nic. U výšky ovšem jejich podobnost končila. Jinak byli oba naprosto odlišní. Jeden byl jako hedvábí a druhý jako kůže.

Kdybych měla hádat, který je který, živý klon Kena byl von Bismarck. Měl tmavě blondaté vlasy, hranatou čelist a tvář zdobenou lehkým strništěm. Vypadal jako někdo, koho by mohl nakreslit jen ilustrátor od Walta Disneyho. Dokonalý princ z Evropy s neuvěřitelně modrýma očima a vypracovanou postavou připomínající římské sochy.

Hedvábí.

Muž vedle mi připomínal spíše kultivovaného divocha. Postrach v obleku od Kitona. Inkoustově černé vlasy měl hladce zastřižené a dokonale upravené.

Všechno na něm vypadalo pečlivě propracované. Jako by ho někdo záměrně navrhl tak, aby ženě vpravil smrtící dávku přímo do žil. Jeho tvář zdobily ostré lícní kosti, husté obočí, řasy, pro které bych vraždila, a ty nejmrazivější šedé oči, jaké jsem kdy viděla. Vlastně byly jeho oči tak světlé a mrazivé, že mi k jeho opálení a italským kořenům vůbec neseděly.

Kůže.

„Romeo Costa.“ Savannin hlas se zachvěl touhou, když kolem nás jmenovaný muž prošel a rázně si to zamířil ke stolu vyhrazenému pro

VIP hosty. „Nechala bych se od něj zničit stejně důkladně a působivě, jako Elon Musk zničil Twitter.“

„Já bych ho se sebou nechala dělat samé ohavnosti.“ Emilie si přitom pohrávala s modrým diamantem zavěšeném na krku. „Nevím sice jaké, ale stejně bych ho nechala. Chápete, ne?“

To byl kámen úrazu. V jednadvacátém století jsme stále chodily do kostela, řídily se Biblí a byly panny. Chapel Falls bylo totiž známé dvěma věcmi: 1) svými nechutně bohatými obyvateli, z nichž většinu tvořili majitelé konglomerátu nějakých vysoce postavených podniků z Georgie. A 2) tím, že všichni byli extrémně a zastarale konzervativní do té míry, že by svoje dcerušky nejraději zamkli doma na petlici.

Všechno tady na Jihu prostě fungovalo jinak. Prakticky žádná z nás se nikdy nedostala dál než k několika kradmým a neohrabaným polibkům před svatbou, i když už nám všem bylo jednadvacet.

Zatímco mé dobře vychované kamarádky se neustále snažily na ně pokukovat diskrétně, mně okatě zírat nevadilo. Když je nervózní hostitel vedl ke stolu, oba muži si prohlíželi své okolí. Romeo Costa to dělal s nespokojeným odstupem člověka, který si musel večeri hledat v odpadcích zapadlých uliček, a von Bismarck vše pozoroval s pobavením a cynickou hravostí.

„Co to děláš, Dal? Vždyť si všimnou, že na ně zíráš!“ O Savannah se pokoušely mdloby. Nevím, proč s tím tolik nadělala. Vždyť se ani nedívali naším směrem.

„No a?“ zazívala jsem a z nedalekého podnosu zdvihla sklenku šampaňského.

Zatímco Sav s Emilie se dál rozplývaly, já se vydala kolem stolů, které se prohýbaly pod hromadou dovezených sladkostí, šampaňského a zdobných tašek plných dobrot. Obešla jsem všechny stoly a pozdravila se se známými a vzdálenými příbuznými. Možná jen proto, abych se dostala k podnosům i na druhé straně místnosti. A také jsem přitom hledala svou sestru Franklin.

Frankie se potulovala někde po místnosti. Nejspíš se někomu snažila zapálit přičesek nebo prohrát rodinné jmění v kartách.

Jestli mě u nás doma považovali za tu línou, s nedostatkem ambicí a přemírou volného času, ona v Townsendově rezidenci platila za tu střelenou.

Nechápala jsem, proč ji sem táta vůbec vzal. Bylo jí sotva devatenáct a o seznamování s muži měla ještě menší zájem než já o to, abych se živila žvýkáním nesterilizovaných jehel.

Vykračovala jsem si po místnosti ve svých louboutinkách z limitované edice – velikost 36, černý samet a jehlové podpatky poseté perlami a krystaly Swarovski. Usmívala jsem se na všechny strany a posílala vzdušné polibky každému, kdo mi přišel do cesty, dokud jsem do někoho nenarazila.

„Dal!“ Frankie mě objala, jako bychom se naposledy neviděly sotva před čtyřiceti minutami. To mě donutila přísahat, že nikomu neřeknu o tom, jak si do podprsenky strkala lahvičky tequily Clase Azul. Jak mě objala, plastové okraje miniaturních lahviček se mi zaryly do těla.

„Bavíš se?“ Rukou jsem ji zachytila, aby se nerozplácla na zemi. „Nechceš přinést vodu? Ibalgin? Pomoc shůry?“

Byla cítit potem. A levnou kolínskou. A trávou.

Táta se z ní jednou zblázní.

„Jsem v pohodě.“ Mávla rukou a rozhlédla se kolem. „Víš, že je tu i nějaký vévoda z Marylandu?“

„Myslím, že monarchie v Americe neexistuje, sestřičko.“ Von Bismarckovo příjmení sice znělo vymyšleně, ale to ještě neznamenal, že pochází z královské rodiny.

„A má s sebou nějakého superbohatého kámoše,“ ignorovala mě. „Obchoduje se zbraněmi, to je sranda.“

Obchodování se zbraněmi může být považováno za zábavu opravdu jen v jejím světě.

„Jo, Sav a Emilie byly tak nadšené, že málem vyskočily z kůže. Už jsi je potkala?“

„Ne tak docela.“ Frankie nakrčila nos a stále pohledem přejížděla po tanečním sále. Nejspíš hledala toho, kvůli komu teď páchla jako nechtěné dítě v kufru auta drogového dealera. „Hádám, že ať už je pozval

kdokoli, chtěl udělat dojem, protože na stole mají sušenky speciálně připravené milovaným pekařem zesnulé královny. Dovezli je sem až ze Surrey.“ Pokřiveně se na mě zazubila. „Když se nikdo nedíval, tak jsem jednu čmajzla.“

Zastavilo se mi srdce. Svou sestru jsem nadevšechno milovala. Ale teď jsem ji chtěla zabít.

„A mně jsi nevzala?“ Málem jsem vyjekla. „Přece víš, že jsem pravou britskou sušenku ještě nikdy neměla. Co je to s tebou?“

„Neboj, mají jich tam ještě dost.“ Frankie si zabořila prsty do utaženého účesu a začala si masírovat pokožku hlavy. „A lidi stojí fronty, aby si s těmi pitomci mohli popovídat, jako by to byli Windsorové nebo někdo podobně slavný. Prostě tam jdi, představ se a nenučeně si jednu vezmi. Je jich tam celá hromada.“

„Sušenek, nebo lidí?“

„Obojího.“

Vytáhla jsem se na špičky a zadívala se jí za záda. Měla pravdu. V dálce čekala řada hostů, aby mohla těm dvěma chlapům líbat nohy. Nikdy jsem se nezdráhala kvůli nějaké dobrotě snížit k něčemu potupnému, proto jsem napochodovala ke skupince, která Costův a von Bismarckův stůl obklopovala.

„... *katastrofální daňový plán, který by způsobil hospodářský chaos...*“

„... *určitě zde, pane Costo, musí existovat nějaký způsob, jak ty výdaje odklonit, ne? Nemůžeme ty války přece financovat dál...*“

„... *pravdu o jejich nedostatku technologických zbraní? Chtěl jsem se vlastně zeptat...*“

Pánové z Chapel Falls blábolili tak dlouho, až těm dvěma málem přivodili kóma, a ženy se nakláněly, aby předvedly obsah svých výstřihů. Já se mezitím proplétala hustým davem a upírala oči na svou kořist – třípatrový tábák plný sušenek, ze kterých se vám sbíhaly sliny. Nejdřív jsem se o stůl nenučeně opřela rukou. *Jako by se nic nedělo.* Pak jsem se k těm britským pochoutkám přikradla ještě blíž – byl to zlatý hřeb.

Prsty jsem ale hned stáhla, když se vedle mě ozval kousavý hlas.

„A ty jsi?“

Pocházel od muže jako kůže. Tedy od Romea Costy. Hověl si na židli a zíral na mě se vši přívětivostí krokodýla nilského. Zajímavůstka: ti považují člověka za pravidelnou součást svého jídelníčku.

Laškovně jsem se zhoupla v kolenou. „Ach, omlouvám se. Kde jsou moje způsobý?“

„Na tácu se sušenkami určitě ne.“ Zněl suše a nezúčastněně.

Fajn. Toho jen tak neošálím. I když jsem se mu sušenky ukrást vážně pokusila. „Jsem Dallas Townsendová z rodiny Townsendů.“ Vřele jsem se na něj usmála a natáhla k němu dlaň k polibku. Pohlédl na ni s odporem a mé gesto úplně ignoroval. Naprosto nepřiměřená reakce na můj údajný zločin.

„Ty jsi Dallas Townsendová?“ Jeho božskou tvář zkřivil nádech zklamání. Jako by čekal něco úplně jiného. Ne že by tedy nejspíš vůbec něco čekal. Nepohybovali jsme se ve stejných kruzích. Ve skutečnosti jsem si byla téměř jistá, že tenhle muž se pohybuje v úplně jiných sférách. Vždyť to byl takový jízlivý tvrdák.

„Posledních jednadvacet let.“

Zašilhala jsem po sušenkách. Byly tak blízko, a přece tak daleko.

„Oči mám tady,“ štěkl po mně Costa.

Von Bismarck se uchechtl a z tácu si vzal tu největší sušenku, nejspíš aby mě vytočil. „Je to zlatíčko, Romeo. Takový mazlík.“

Zlatíčko? Mazlík? Co tím chtěl říct? S obrovskou neochotou jsem přestala hypnotizovat sušenky a podívala se na Romea. Byl to takový fešák. Ale u mě skončil.

Naklonil se dopředu. „Opravdu jsi Dallas Townsendová zrovna ty?“

Zamyšleně jsem si poklepala na bradu. „Hmm, když o tom teď tak přemýšlím, ráda bych změnila odpověď na Hailey Bieberovou.“

„A teď se mám smát?“

„Chceš se radši mračit?“

„Tohle je stupidní.“

„Začal sis.“

Ze všech koutů stolu se ozvalo zalapání po dechu. Romeo Costa ale vypadal, že je mu to spíš úplně jedno, než že bych ho urazila. Znovu se

uvelebil na židli tak, že se předloktími dotýkal obou rukojetí. Držení těla – a taky padnoucí oblek od Kitonu – mu dodávaly auru úsečného krále milujícího války.

„Dallas Maryanne Townsendová,“ přihnala se z davu Barbara Alwyn-Joyová. Emiliina matka nám dělala na akci garde. Stejně jako ostatní ale brala svou roli až příliš vážně. „Měla bych dojít pro tvého otce, aby tě odsud ihned odvedl za to, jak jsi s panem Costou právě mluvila. Takhle se v Chapel Falls nechováme.“

V Chapel Falls by totiž všechny zrzky nejraději upálili na hranici.

Rádoby potupně jsem sklonila hlavu a špičkou boty jsem na podlaze obkreslila tvar kulaté sušenky. „Promiňte, madam.“

Nemrzelo mě to ale ani trochu. Romeo Costa byl zmetek. Měl štěstí, že kolem nás byla spousta lidí, jinak by okusil mou nefiltrovanou verzi. Otočila jsem se a chystala se odejít dřív, než způsobím ještě větší rozruch a táta mi zruší černou kreditku.

Ale Costa v tu chvíli prostě musel znovu promluvit. „Slečno Townsendová?“

Pro tebe slečna Bieberová.

„Ano?“

„Na místě je omluva.“

Otočila jsem se na podpatku a vrhla na něj ten nejvražednější pohled. „Jsi úplně mimo, jestli si myslíš, že se ti omlu–“

„Chtěl jsem tím říct, že bych se měl omluvit já.“ Vstal a zapnul si sako.

Aha. Aha. Sledovaly nás desítky očí. Nebyla jsem si tak úplně jistá, co přesně se děje, ale moje šance dostat se k těm sušenkám se právě nejspíš zdesetinásobily. A taky jsem se opravdu toužila naučit, jak se zvládá ovládat a být sebevědomí samo, i když se někomu omlouvá. Já se přitom vždycky cítím tak hrozně bezmocná. Costa ale bral omluvu jako nástroj, jak se v hierarchii lidstva vystřelit ještě výše. Už tak jsem měla pocit, že patří k úplně jinému živočišnému druhu než jeho vrstevníci.

Založila jsem si ruce na prsou a jako obvykle ignorovala všechno, co jsem se naučila na hodinách etikety. „Jo, tomu bych se nebránila.“

Neusmál se. Ani se na mě nepodíval. Spíš se díval přímo skrze mě. „Omlouvám se, že jsem pochyboval o vaší identitě. Z neznámých důvodů jsem si myslel, že vypadáte... jinak.“

Normálně bych se ho zeptala, kdo mu o mně co napovídal, ale potřebovala jsem naši konverzaci co nejdříve ukončit a utéct, než mě moje pusa dostane do dalších problémů. Ne nadarmo jsem osmdesát procent času raději něco přežvykovala. Navíc jsem se na něj nedokázala dívat zpřímá, aniž by se mi nohy proměnily v želé. Nelíbilo se mi, že se mi z něj tak točí hlava. Nebo že jsem zčervenala všude, kam se jeho oči jen podívaly.

„No, jasně. Nic se nestalo. To se může stát komukoli. Přeji vám hezký večer.“ S tím jsem vystřelila zpátky ke svému stolu.

Táta měl naštěstí po celou večeri skvělou náladu, protože se se svými přáteli bavil o obchodu. Barbara zřejmě svoje výhrůžky nedodržela a nežalovala na mě, protože krátce po čtvrtém chodu mi táta dovolil tančit.

A taky že jsem tančila. Nejprve s Davidem z kostela. Pak s Jamesem ze střední školy. A nakonec s Haroldem z protější ulice. Protáčeli mě, zakláněli až téměř k mramorové podlaze, a při několika valčících mě dokonce nechali vést.

Nakonec jsem měla z celého večera pocit, že se celkem vyvedl. Tedy jen do chvíle, kdy se Harold po skončení písničky uklonil a já se vydala zpátky na své místo. Když jsem se totiž otočila, znovu přede mnou stál Romeo Costa. Jako démon přivolaný z pekel. Asi pět centimetrů od mého obličeje.

Svatá matko boží, proč musí být hřích vždy tak lákavý?

„Pane Costo.“ Dlaní jsem si přikryla odhalenou klíční kost. „Promiňte, celkem se mi točí hlava a jsem unavená. Nejspíš už další tanec nezvlá–“

„Povedu vás.“ V rychlosti mě vzal do náruče, že se mi nohy nad podlahou jen vznášely, a začal se mnou tančit valčík, aniž bych se na tom já jakkoli podílela.

V hlavě mi začal blikat červený vykřičník.

„Laskavě mě položte na zem,“ požádala jsem ho skrz sevřené rty.

On mě ale jen stiskl ještě pevněji a hromada jeho svalů mě celou pohltila. „Laskavě už si přestaň hrát na dámičku. I Olivia Wilde podala přesvědčivější herecké výkony.“

Zásah. Velice dobře si pamatuju, jak jsem si po zhlédnutí filmu *Vzkříšení démona* chtěla nejméně vydloubat oči.

„Díky.“ Uvolnila jsem se, čímž jsem na něj přenesla celou svou váhu. Musel mě buď pevně držet, nebo mě nechat bezvládně spadnout na podlahu. „Být váženou členkou společnosti je upřímně vyčerpávající.“

„Přišla sis k mému stolu pro sušenky, že jo?“

Každá jiná dívka by to nejspíše okamžitě popřela. Ale mně se celkem líbila představa toho, jak mu ukážu, že on tu pro mě není hlavním lákadlem.

„Ano.“

„Byly úžasné.“

Přes rameno jsem nakoukla k jeho stolu. „Ještě tam nějaké zbyly.“

„Jste opravdu velmi všímavá, slečno Townsendová.“ Zatočil se mnou s děsivou lehkostí profesionálního tanečníka. Nevěděla jsem, jestli se mi zhoupl žaludek, protože se pohyboval příliš rychle, nebo protože mě svíral v náručí. „Nejspíš byste si k nim nedala i šampaňské, že? Právě jsme s Oliverem ukořistili láhev Cristal Brut Millénium Cuvée.“

Jedna láhev stála třináct tisíc dolarů. *No samozřejmě* že jsem měla zájem. Snažila jsem se napodobit jeho nezaujatý tón. „Vlastně by taková sklenka šampaňského sušenku skvěle doplnila.“

Nehnul ani brvou. Bože, co bych musela udělat, abych z toho člověka vyloudila úsměv?

Vzdáleně jsem si uvědomovala, že se na nás ostatní dívají. Došlo mi, že pan Costa netančil s nikým jiným než se mnou. Z toho se mi zhoupl žaludek. Savannah a Emilie sice tvrdily, že se sem nepřišel seznamovat, ale stejně tak mi ve školce tvrdily, že hnědé krávy dávají čokoládové mléko. Nebyly tedy úplně nejspolehlivějším zdrojem informací.

Odkašlala jsem si. „Asi bys měl něco vědět.“ Podíval se na mě těma svýma anglickýma šedýma očima a jeho výraz mi napověděl, že

rozhodně neexistuje nic, co bych já věděla a on ne. „Jsem zasnoubená, takže jestli mě chceš poznat víc –“

„Poznat tě je to poslední, co bych chtěl.“ Jak mluvil, poprvé jsem si všimla kuličky žvýkačky, kterou drtil mezi řezáky. Podle vůně to byla mátová.

„Díky bohu.“ Spadlo ze mě všechno napětí. „Nerada někoho odmítám. To je takový můj zlovyk, víš?“

Z představy, že si vezmu Madisona Lichta, jsem sice nešlela radostí, ale ani mi to nijak hrozně nevadilo. Zнала jsem ho celý život. Byl jediným dítětem tátova spolubydlícího z vysoké školy, takže se u nás objevoval o svátcích a občas na večírcích. Všechno na něm bylo přiměřené. Byl přiměřeně atraktivní. Přiměřeně bohatý. Přiměřeně vychovaný. Ale i přesto toleroval mou svéráznost. Navíc byl o osm let starší a to mu dodávalo punc zkušeného světáka. Už jsme si spolu vyšli dvakrát a on mi dal jasně najevo, že mě nechá žít si život podle mých představ. A to byla u domluvených sňatků v Chapel Falls vzácnost.

Romeo Costa se na mě díval, jako bych byla otravný hmyz, který potřebuje rozplácnout o zeď. „Kdy bude svatba?“ Jeho hlas zněl jako výsměch obalený sametem.

„Netuším. Nejspíš až odpromuju.“

„Co studuješ?“

„Anglickou literaturu na Emory.“

„Kdy promuješ?“

„Až přestanu propadat ze všech zkoušek?“

Na rtech se mu objevil pokřivený úsměv, jako by mu došlo, že jsem se ho snažila rozesmát. „A máš to tam ráda?“

„Nemám.“

„A co kromě sušenek *máš* ráda?“ Nejspíš se se mnou snažil zahájit konverzaci jen proto, abych neodešla.

Netušila jsem proč. Nevypadalo to, že by si moji společnost nějak užíval. Přesto jsem se nad tím opravdu zamyslela, protože jsem se nemusela soustředit na kroky – o ty se staral on, dělal všechnu práci za nás oba.

„Knihy. Déšť. Knihovny. Jezdit v noci v autě a mít svůj oblíbený playlist jako kulisu. Cestování – hlavně kvůli jídlu. Ale památky jsou taky fajn.“

Chapel Falls mě znalo jako holku, která utrácela tátovy peníze za luxusní kabelky, navštěvovala luxusní restaurace a snažila se ulovit všechny slušné romány v Biblickém pásu. Všichni o mně věděli, že nemám žádné velké ambice.

Ale povídky o mně neřekly úplně všechno. Měla jsem jednu tajnou touhu. Utajované přání, k jehož splnění byl bohužel potřeba muž. Ze všeho nejvíc jsem totiž chtěla být mámou.

Znělo to tak jednoduše. Tak dosažitelně. A přitom k takovému cíli bylo zapotřebí podniknout důležité kroky, ale o všech z nich jsem si v zatuchlém Chapel Falls mohla nechat jen zdát.

„Jsi velmi upřímná.“ Neznělo to, jako by šlo o dobrou vlastnost.

„A ty jsi velmi zvědavý.“ Nechala jsem se zaklonit, i když jsme si pak byli ještě blíž. „Co máš rád ty?“ zeptala jsem se po chvílce, protože to byla slušnost.

„Několik věcí.“ Svižně nás protácel po parketu přímo kolem Savannah, které z toho spadla brada. „Peníze. Moc. Válku.“

„Válku?“ vydala jsem ze sebe přidušeně.

„Válku,“ zopakoval. „Je to výnosný obchod. A taky stabilní. Ve světě pořád probíhají nějaké války nebo k ní země směřují. Neuvěřitelné.“

„Možná pro politiky. Ale ne pro ty, co trpí. Pro děti, které se strachem počůravají do postele. Oběti, jejich rodiny, lidi zasažené bolestí –“

„To jsi pořád takhle únavná, nebo sis tenhle proslov královny krásy schovávala speciálně pro mě?“

Jeho hulvátství mě na chvíli připravilo o řeč, ale nakonec jsem odpověděla: „To jsem si schovávala jen pro tebe. Snad se díky tomu cítíš výjimečně.“

Vyfoukl bublinu. Jak galantní. *Vůbec*. „Sejdeme se za deset minut v růžové zahradě.“ Všichni věděli, co se v růžové zahradě vždycky dělo.

Našpulila jsem pusy. Copak jsem posledních pět minut mluvila do dubu? „Právě jsem ti řekla, že jsem zasnoubená a budu se vdávat.“

„Ještě vdaná nejsi.“ Znovu mě zaklonil, zatímco se mě snažil slovně přechytračit. Vějtaha. „Tohle je před svatbou tvoje poslední šance se odvázat. Taková slabá chvilka, než bude příliš pozdě zkusit něco nového.“

„Ale... já tě nemám ráda.“

„Nemusíš mě mít ráda, aby sis to se mnou užila.“

Zaklonila jsem hlavu, vytřeštila oči a probodla ho pohledem. „Co přesně mi nabízíš?“

„Vysvobození z téhle nudné akce.“ Další otočka. Další zatočení hlavy. Nebo to byl možná důsledek našeho rozhovoru. Mluvil tiše a vyrovnaně. „Naprostá diskrétnost zaručena. Za deset minut. Přinesu sušenky a šampaňské. Ty vezmi jen samu sebe. Vlastně...“ Odmlčel se a přešel mě pohledem. „Nebylo by na škodu, kdybys svou osobnost nechala vevnitř.“ S tím se ode mě uprostřed tance odtáhl a postavil mě zpátky na zem.

V hlavě jsem měla naprostý chaos. Sledovala jsem, jak kráčí pryč. Nechápala jsem, co se to právě stalo. Vážně mi nabídl nezávazný úlet? Z našeho rozhovoru byl evidentně zhnusený. Ale možná se tak choval normálně.

Chladně, zdrženlivě a odtažitě.

Část mě si říkala, že bych měla jeho nabídku přijmout. Ne se s ním tedy hned vyspat. Svoje panenství jsem si šetřila. Ale pár neohrabaných dotyků ve tmě by nikomu neublížilo. Madison taky určitě neseděl doma a nevyráběl nám společné fotoalbum.

S jistotou jsem věděla, že si po celém Washingtonu užíval krátké románky s modelkami a celebritami. Moje kamarádka Hayleigh bydlela naproti němu a vyprávěla mi o ženách, které do jeho bytu přicházely a pak z něj zase odcházely.

Vždyť jsme vlastně ani nebyli oficiálně spolu. Jednou za měsíc jsme si sice na přání rodičů telefonovali, abychom se „poznali“, ale to bylo všechno.

Muž jako Romeo Costa se objevil jen jednou za život. *Měla* bych využít příležitosti. Využít Romea. A možná by mě mohl naučit pár triků. Něco, čím bych pak mohla Madisona ohromit.

A kromě toho... budou tam sušenky.

Jakmile se táta začal bavit s panem Goldbergem, odběhla jsem na toaletu. Pevně jsem stiskla okraj pozlaceného vápencového umyvadla a dívala se na svůj odraz v zrcadle.

Jde jen o pár polibků.

To už jsi předtím dělala se spoustou kluků.

Byl tak neokoukaný, tak vyspělý, tak sofistikovaný, že mi ani nevadilo, jak moc je nepříjemný. Řekněme si to na rovinu – z pana Darcyho taky do poslední pětiny knížky nikdo nepadal do mdlob.

„Nic špatného se nestane,“ ujistila jsem svůj odraz, „vůbec nic.“

Za mými zády zrovna někdo spláchl. Z kabinky vyšla Emilie. Jakmile si vedle mě začala umývat ruce, zamračila se na mě. „Kouřila jsi snad to samé, co dal ten číšník tvé sestře?“ Hřbetem namydlené ruky mi sáhla na čelo. „Mluvíš sama se sebou.“

Ucukla jsem jí. „Hele, Em, už jsi potkala Romea Costu?“

Našpulila pusu. „On a von Bismarck jsou hlavní atrakcí večera. Pořád jsou kolem nich davy lidí. Nemohla jsem si toho chlapa ani vyfotit. Viděla jsem tě s ním tancovat. Máš takové štěstí. Pro takovou příležitost bych vraždila.“

Udýchaně a trochu lehkomylně jsem se rozesmála.

„Kam jdeš?“ zavolala za mnou.

Udělat něco divokého.

Dallas

Jak jsem tak čekala na kamenné lavičce za keři růží, ani jednou mě nenapadlo, že by to celé mohla být chyba. Svěží nocí pofukoval teplý letní vánek a rozevřené květy růží tížily zbytky rosy. Romeo Costa měl už tři minuty a třicet čtyři sekund zpoždění. Přesto jsem nějak věděla, že nakonec přijde. Raději jsem se kousla do rtu, abych se nerozchichotala. V žilách mi proudil adrenalin.

Když cvrlikání cvrčků a hučení aut z daleké silnice přerušilo šustění listů, narovнала jsem se. Najednou jsem spatřila Romeovy bezchybné rysy ozářené lesklým modrým stínem měsíce. V naprosté tmě byl dokonce ještě krásnější. Jako by byl ve svém přirozeném prostředí nebo hrál na domácím hřišti. Dodržel svůj slib, protože v jedné ruce držel za hrdlo otevřené šampaňské a v druhé několik sušenek zabalených do ubrousku.

„Můj miláček!“ zavrňela jsem hlasem Gluma a sáhla po jedné z nich. Nejprve mě sjel pohledem znuděného muže, který je zvyklý odhánět fanyinky. Pak si ale uvědomil, že jsem se natahovala po sušenkách, ne po něm. Jednu celou sušenku jsem si nacípala do pusy, zaklonila hlavu a zasténala. „To je tak dobré. Prakticky cítím chuť Londýna.“

„Surrey,“ opravil mě a podíval se na mě jako na divočáka, kterého musel skolit. „Máš ráda chuť starobylých ruin a hnoje?“

„Nekaž mi to.“

Z pro mě nepochopitelného důvodu to vypadalo, že je z mé přítomnosti opravdu nešťastný, přestože naši schůzku navrhl sám. „Pojďme někam jinam.“ Znělo to spíš jako rozkaz než jako návrh.

„Tady nás nikdo nenajde.“ Ukázala jsem rukou na prostor kolem nás. „Na tenhle ples chodím už od svých šestnácti. Zním tady každé zákoutí i skulinku.“

Zavrtěl hlavou. „Někteří číšníci si sem chodí zakouřit.“

Romeo nechtěl, aby ho se mnou nikdo viděl, stejně jako jsem s ním nechtěla být viděná já. On měl pověst miliardáře a magnáta a já pro něj byla jen hloupoučká vesnická holka.

Povzdechla jsem si a oprášila drobký ze sušenky na dlažbu. „Fajn. Ale jestli si myslíš, že si to s tebou hned rozdám, tak to se hluboce mylíš.“

„V to bych ani nedoufal,“ zamumlal temně, otočil se a rozešel se na druhou stranu nádvoří. Vypadalo to, že přede mnou utíká, ne že mě někam vede. Přesto jsem se vydala za ním a cestou ukusovala už třetí sušenku. „Proč jsi sem do zahrady vlastně přišla? Kvůli svačince, nebo té nabídce?“

„Od obojího trochu.“ Olízla jsem si prsty. „A taky proto, že se vsadím, že Madison mi rozhodně není věr–“ Zarazila jsem se. Neměla bych o svém snoubenci mluvit špatně, i když se nechoval zrovna nejlépe. Oficiálně jsme spolu nebyli. Ještě jsme se ani nepolíbili. Nebylo to tak, že bych žárlila. Bylo mi úplně šumák, s kým se stýká předtím, než budeme opravdový pár. „Kdo je zvědavý, bude brzo starý,“ řekla jsem raději.

„No ty to snad staré mít nebudeš. I když mám cuky tě trochu poskrvnit.“

Staré? Tím myslel moji va–

Pane. Bože. Celé moje tělo, které ještě nepochopilo, že se nám nemají líbit namyšlení pitomci, se rozechvělo na místech, o nichž jsem normálně ani nevěděla. „Jsi hrozný,“ informovala jsem ho zvesela, „budeš moje oblíbená chyba.“

Zastavil se na zeleném kopečku u zadní části divadla. Vypadalo to tam dostatečně odlehle. Po pravé straně jsme měli tmavou zeď. Romeo mi podal láhev šampaňského. „Pij.“

Přitiskla jsem si ji ke rtům a vypila dobrou pětinu. „Ty nejsi zrovna mistr svádění, co?“

S rukama v předních kapsách kalhot se opřel o zeď. „Svádění je umění, které musím předvádět jen zřídka.“

Šumivá tekutina mi stekla do krku, studená a svěží. Trochu jsem se rozkašlala a předklonila. „Jsi tak skromný.“

Štědře se napil i se žvýkačkou v ústech. „Jsi panna?“

„Ano.“ Rozhlédla jsem se kolem sebe. Najednou jsem začala přemýšlet, jestli mi to za to stojí. Byl sexy. Ale taky tak trochu čuně. „A ty?“ „Skoro.“

Ptala jsem se jen ze srandy, takže mi chvíli trvalo, než jsem jeho odpověď zaznamenala. Zaklonila jsem hlavu a zasmála se. „Kdo by to byl řekl? Pod tou maskou nedostupnosti se doopravdy skrývá smysl pro humor.“

„Už jsi přemýšlela, jak daleko to chceš nechat zajít?“ Znovu mi podal láhev. Už byla ze dvou třetin prázdná.

„Můžu ti prostě říct, kdy máš přestat?“

„Jak tě znám, tak hádám, že nebudeš chtít skončit, nejen dokud nepřijdeš o svoje panenství, ale dokonce i o panenství všech ostatních dobře vychovaných dívek v tomhle okrese. Co se dohodnout tak, že tvoje panenská blána zůstane neporušená?“ Někdo by potřeboval pracovat na sprostárničkách.

„To zní dobře. Jsi z New Yorku?“

„Ne.“

„Tak odku—“

„Co kdybychom nemluvili?“

Ou. Tak jo. Ten muž se asi do mého života nezapíše jako ten nejšarmantnější úlet, ale byl na míle daleko nejatraktivnější, takže jsem to nechala plavat. Šampaňské jsme si mezi sebou podávali sem a tam, dokud nebyla láhev prázdná. Cítila jsem se jako drát pod napětím, poposedávala jsem očekáváním. Konečně – *konečně* – postavil láhev na zem, odrazil se od stěny, vzal mi bradu mezi palec a ukazovák a zaklonil mi hlavu. Srdce mi poskočilo, kleslo až do žaludku a úplně roztálo.

Oči se mu poprvé souhlasně zaleskly. „Už jsem tedy potkal sympatičtější agenty bernáku, než jsi ty. Ale jedno ti musím nechat. Jste docela k nakousnutí, slečno Townsendová.“

Z toho mi spadla brada. „Jak to můžeš věd—“

Větu jsem ale nikdy nedokončila, protože vyplivl na trávu žvýkačku a umlčel mě spalujícím polibkem. Jeho ústa byla horká a voněla

po táboráku, drahém parfému a mátě. Vysála ze mě veškerou logiku, až se mi z toho zatočila hlava. Jeho tělo působilo silně, pevně a cize. Roztála jsem a omotala se kolem něj jako chobotnice.

Povysrčil jazyk a pootevřel mi jím rty. Jakmile jsem je otevřela, žaludek se mi rozvibroval jeho souhlasným zamručením. Chytil mě zezadu za krk, aby polibek prohloubil. Jeho jazyka jsem teď měla plnou pusou. Zkoumal ji, jako by dobýval každický její milimetr. Zaplavila mě svěžest z jeho žvýkačky. Chutnal skvěle a vyvíjel ten správný tlak. Jako lusknutím kouzelného proutku se jeho drsná slova a chladný vzhled přeměnily ve vášň, oheň a nemravný příslib věcí, které mohly být mým koncem.

V rozkroku mi začalo pulzovat. Snažila jsem se vzpomenout, jestli jsem někdy předtím zažila něco podobného. Odpověď byla bohužel *ne*. Tohle pro mě bylo úplně nové. Neprozkoumané vody, do kterých jsem se chtěla hned ponořit. Zasténala jsem mu do úst, zároveň ho zatáhla za klopy u saka a jazykem se vydala vstříc tomu jeho. Bylo mi jedno, co si o mně myslí. Už ho nikdy neuvidím.

Rukama jsem přejížděla po jeho rukávech, svírala jsem jejich drahý materiál a šlachovité svaly pod ním. Měl atletickou postavu a byl urostlý, aniž by vypadal mohutně. Bože, byl krásný. Chladný, nablýskaný a impozantní jako mramor. Jako by někdo vdechl římské soše právě tolik duše, aby se mohla hýbat – už ale ne dost na to, aby byla schopná citu.

Zatímco jsme byli do sebe úplně pohlceni, přemýšlela jsem, jestli bych byla schopná cítit každý jednotlivý obrys jeho břišních svalů. Dlaní jsem po nich přejela. Byly cítit. Až se o tomhle dozví Frankie. Ta bude frustrovaně brečet.

Romeo mě přitlačil ke zdi a dvakrát si omotal mé tmavé vlasy kolem zápěstí jako otěže od koně. Škubl za ně, zaklonil mi tím hlavu a náš polibek ještě prohloubil. Jeho mohutná erekce se mi zaryla do stehna, pulzovala vzrušením a touhou. Celá jsem se rozechvěla.

„Ale, ale.“ Stiskl mě ještě pevněji. Měla jsem pocit, že se mi konečně otevírá, že ty vysoké stěny kolem něj začínají trochu praskat. „Byla jsi stvořená proto, aby tě někdo zkazil, že, Sušenko?“

Řekl mi právě... Sušenko?

„Ještě.“ Zasápala jsem mu po obleku. Nevěděla jsem, o co prosím. Věděla jsem jen, že chutná a působí lépe než jakýkoli dezert. A že to za pár minut skončí. Nemohla jsem si dovolit být pryč příliš dlouho.

„Ještě co?“ Rukou se už vplížil do rozparku mých šatů.

„Ještě... nevím. Ty jsi tady expert.“

Chytil mě za zadek. Ukazováčkem vklouzl pod okraj mých bavlněných kalhotek a zabořil mi ho do svalu.

„Ano. Ano. Takhle.“ Odtáhla jsem se od něj a kousla ho do brady. Moje nezkušenost se projevila naplno, když ze mě vypadlo: „Ale... opačným směrem. Dopředu.“

„Jsi si jistá, že chceš přijít o panenství prsty cizího člověka, který ti nabídl sušenky?“

„Tak je nestrkej dovnitř.“ Trhla jsem hlavou a zamračila se na něj. „Prostě jen přejížděj... však víš, po okraji.“

Strčil mi ruku mezi nohy, dlaní překryl můj rozžhavený klín a silně stiskl. „Fakt bych z tebe měl tu přechytralost vyšukat hned teď a tady.“ Bylo to poprvé, co tenhle mazaný Středoatlantán použil sprosté slovo, a já nějak tušila, že se to nebude stávat často.

Prohnula jsem se v zádech a přitiskla se mu k ruce ve snaze získat větší kontakt. „Mmm. Ano.“

Přes kalhotky mě pohladil po štěrbince a prstem kolem ní začal krouživě přejíždět, aniž by se jí skutečně dotkl. Možná to bylo tím, že nikam nespěchal, sotva se mě dotýkal a snažil se mě přivést k šílenství, ale kalhotky mi najednou zvlhly. Sladká muka, bylo to úžasné.

„Dostává tě ta tvoje pusa často do problémů?“ Přestal mě líbat a začal mě přivádět k šílenství tím, že mě hladil po kundičce a díval se na mě s neskrytým podrážděním. Divný chlap. Hodně divný chlap. Ale ne dost divný na to, abych ukončila to, co se mezi námi právě odehrávalo.

„Pořád. Máma mi říká, že kdybych metala nohama jako hýbu pusou, byla bych olympijská – páni, to je příjemný.“

Prstem zajel dovnitř a otočil se mi kolem klitorisu. Prst se ale stáhl stejně rychle, jako se objevil. Když se mi znovu vkradl mezi rty, ke svému zděšení jsem slyšela, jak moc jsem vlhká.

„Udělej to ještě jednou.“ Přitiskla jsem se mu ke krku, nemohla jsem se nabažít jeho vůně. „Ale pořádně.“

Zasténal a vyloudil ze sebe takové zastřené zašeptání: *potížístka*. Tak hele, nikdo mu přece pistoli u hlavy nedržel.

„Užíváš si to vůbec?“ Začínala jsem si myslet, že toho celého lituje. I přes opar touhy jsem poznala, že vypadá spíš podrážděně než vzrušeně. Tedy jeho obrovský penis rozhodně naznačoval, že nijak netrpí, ale vypadal rozrušeně z toho, že jsem pro něj přitažlivá.

„Jsem nadšením bez sebe.“ Z jeho hlasu sarkasmus přímo sálal.

„Jestli chceš, můžeš mi sát bradavky. Prý je to sexy.“ Sáhla jsem si na korzet na jednom prsu a zatáhla za látku.

Dlaní v rychlosti překryl tu moji a ňadro mi sevřel, abych ho nemohla odhalit. „Je to od tebe velkorysé, ale nechám si to ujít.“

„Jsou celkem hezké, přísahám.“ Snažila jsem se za látku zatáhnout silněji, abych mu je ukázala.

Sevřel mě ještě pevněji. „Mám rád, když jsou moje věci jen moje. Skryté před všemi ostatními. Pro mou soukromou zábavu.“

Jeho?

Vystřízlivěla jsem. „Tvoje?“

Vtom se zřítíla zeď, o kterou jsme se opírali. Na pódiu stála organizátorka plesu a v ruce držela spouštěč ohňostroje. A stáli jsme na něm i *my*. *Pane bože*. Nebyla to zeď, ale opona. A před námi seděl celý třísetčlenný seznam hostů. S otevřenými pusami, vytřeštěnými očima a totálním odsouzením.

Hned jsem si všimla táty. Během nanosekundy jeho opálená pleť naprosto zbledla, ale uši mu červenaly pořád víc a víc. Do mého chťicem zamlženého mozku konečně proniklo pár myšlenek. Zaprvé mi táta rozhodně, na dvě stě procent, zablokuje všechny karty, od kreditky až po průkazku do knihovny. A konečně mi taky došlo, čeho jsou všichni svědkem. Mě v náručí muže, který určitě nebyl můj snoubenec. S jeho rukou pod mými šaty, mezi mýma nohama. S rozmazanou rtěnkou. S rozcuchanými vlasy... a taky jsem věděla, že jeho krk zase zdobí několik viditelných cucfleků.

„Páni,“ pronesla odněkud z nekonečných čelistí davu Frankie. „Máma ti dá zaracha do doby, než ti bude čtyřicet.“

Dav propukl v nadšené štěbetání. Oslnily mě blesky telefonů. Klopýtla jsem dozadu a Romea Costu od sebe odstrčila. On si to ale nechal líbit. Ten psychopat najednou předstíral, že mě chrání, a po-postrčil mě za sebe. Jeho dotek byl nedbalý a chladný. Jenom to hrál. Co se to tu probíhá dělo?

„... naprosto nevhodná pro všechny ostatní muže v tomto okrese...“

„... chudák Madison Licht. Takový hodný chlapík...“

„... vždycky to byla potíživka...“

„... přitahovala skandály jako magnet...“

„... hrozný vkus na módu...“

Fajn, ale to poslední byla naprostá lež.

„T-tati. Není to tak, jak to vypadá.“ Pokusila jsem se uhladit si šaty od Oscara de la Renta a špičatým podpatkem dupla Romeovi na nohu, abych se konečně vymanila z jeho sevření.

„Bohužel je to přesně tak, jak to vypadá,“ rozporoval moje slova Romeo, vstoupil více do jeviště a chytil mě za loket, abych šla s ním. Co to sakra dělal? „A je to venku, láska moje.“ *Jeho láska? Já?* Teatrálně si do mých značkových šatů utřel ruku, kterou jsem ještě před pár sekundami měla mezi nohama. „Nemluvte o mé Dallas jako o zkorumpované ženě. Pouze podlehl pokušení. Jak poznamenal Oscar Wilde, neb je to lidské.“ Jeho oči ale zůstávaly nelítostné. A díval se přímo na tátu.

Neb je to lidské? Proč mluvil jako komparzista z *Panství Downton*? A proč říkal, že jsem zkorumpovaná?

„Měl bych tě zabít.“ Můj otec, velký Shepherd Townsend, se začal prodírat skrz dav hostů, aby se dostal na pódium. „Vlastně ne – já tě zabiju.“ Projel mnou chlad a panika. Opravdu jsem nevěděla, jestli mluví se mnou, s Romeem, nebo s námi oběma.

Konečky prstů jsem měla tak ledové, že jsem je ani necítila. Třásla jsem se jako osika.

Tentokrát se mi to opravdu povedlo. Tady už nešlo jen o to, propadnout z náhodných předmětů, být sprostá na někoho, na jejichž

názoru rodičům záleželo, nebo ne zas takovou náhodou sníst Frankiin narozeninový dort. Právě jsem naprosto a bez pomoci zničila dobrou pověst celé své rodiny. Pošpinila jsem jméno Townsendů tak, že z něj zbyly jen trosky pomluv a odsouzení.

„Shepe, jmenujete se tak, že?“ Romeo vytáhl z kapsy ruku, kterou mě zrovna nedržel kolem pasu, a podíval se na hodinky značky Patek Philippe na zápěstí.

„Pro tebe jsem pan Townsend,“ uzemnil ho táta, který konečně vylezl k nám na pódium. „Co mi k tomu řekneš?“

„Evidentně jsme se konečně dostali k vyjednávací části večera.“ Costa mě přejel pohledem, jako by se snažil rozhodnout, kolik za mě chce nabídnout. „Vím, že pokud jde o vaše svobodné dcerunky v Chapel Falls, platí zásada: co rozbiješ, to koupíš.“ Jeho slova mnou projela jako ostrá dýka. Když nás teď nikdo neslyšel, už nepředstíral, že jsme milenci, a mluvil s tátou jako obchodník. „Jsem ochotný odkoupit, co jsem rozbil.“

Proč mluvil, jako bych nebyla nic než váza? A co tátovi proboha vlastně navrhoval?

„Nejsem rozbitá.“ Strčila jsem do něj plná zlosti. Jen mě ale sevřel pevněji. „A nejsem zboží, které si můžeš koupit.“

„Zmlkni, Dallas.“ Táta dýchal přerývaně a těžce. Nikdy jsem nezažila, že by mu po spáncích stékal pot jako teď. Přesunul se mezi nás, jako by ani jednomu z nás nevěřil, že se znovu nepustíme do nějaké eskapády. A Romeo mě konečně pustil. „Teď si nejsem jistý, co navrhuje, pane Costo, ale tady nešlo o nic víc než jen o pár polibků v opilosti –“

Romeo ho zvednutím ruky zastavil. „Vím, jaká je kundička vaší dcery, pane. A taky jak chutná.“ Olízl palec na ruce a nespustil při tom z táty oči. „Můžete se z toho pokoušet vylhat klidně do smrti. Ale všichni uvěří mé verzi. Oba to víme. Vaše dcera je moje. Teď z toho můžete už jediné vyjednat slušnou dohodu.“

„Co se to tam děje?“ Barbara stála v davu. „Probíhají tam zasnuby?“

„To by teda raději měly,“ odvětil někdo jiný.

„Ani jsem nevěděla, že se znají,“ zaúpěla Emilie. „Pořád mluvila jen o zákuscích.“

Studem jsem celá zrudla. Na nohou mě drželo jen hluboko zakoreněné přesvědčení, že tohohle příšerného chlapa nikdy nenechám vyhrát. Byla jsem na něj tak hluboce a hmatatelně našťvaná, že jsem v ústech cítila pachuť hněvu. Pokrýval každou skulinku a mísil se mi do oběhu jako smrtící jed.

Táta ztišil hlas a zmrazil Romea pohledem, ze kterého číselá veškerá nenávisť. „Slíbil jsem svou dceru Madisonu Lichtovi.“

„Licht si o ni teď neopře ani kolo.“

„On to pochopí.“

„Opravdu?“ Romeo povytáhl obočí. „Když pomínu fakt, že mě celé město přistihlo s rukou pod šaty jeho snoubenky, určitě jste si vědom toho, že jsme zarytí obchodní rivalové.“

Dámy a pánové, tohle je muž, který si mě evidentně chce vzít. Edgar Allan Poe se z jeho řeči tedy rozhodně neobracel v hrobě a nebál se, že ho někdo připraví o titul Velkého básníka.

„No tak hele. Tohle je moje dcera a já –“

„Ji zaprodal zámožnému hajzlovi, který s ní určitě bude zacházet jako s kusem barokního nábytku.“ V jeho hlase nebylo ani stopy po něčem pozitivním. Ani po vítězství. Utrousil to jako mrzutý řecký bůh, který právě rozhoduje o osudu obyčejného smrtelníka. „Není žádný rozdíl mezi tím, co jí nabízím já a co Madison Licht, kromě toho, že moje firma bude mít brzy hodnotu dvacet miliard dolarů a ta jeho není ještě ani veřejně obchodovaná společnost.“

Dopadla na mě snad celá tíha světa, když jsem si uvědomila dvě věci: 1) Romeo Costa moc dobře věděl, kdo jsem, když sem dnes přišel. Našel si mě. Nalákal mě. Ujistil se, že mě zaujal. Celou tu dobu jsem byla jeho cílem. Koneckonců to řekl sám – Madison Licht byl jeho nepřítel a on mu chtěl všechno zničit. 2) Romeo Costa byl takový hajzl, že by si mě vzal, i když to zničí život nám oběma, jen aby našťval mého snoubence. *Tedy spíš bývalého snoubence.*

Zuřivě jsem vyrazila vpřed, abych ho odstrčila. „Nechci si tě vzít.“

„Tak to máme společné.“ Vyšel mému výpadu vstříc, zvedl mi levou ruku a sundal mi z prstu zásnubní prsten od Madisona. „Bohužel,

tradice je tradice. Sáhł jsem si; zkorumpoval jsem tě. Nepozdravíš svého nového snoubence?“ Romeo si nezaujatě prohlížel prsten sevřený mezi prsty. „Tohle stojí sotva šestnáct tisíc.“ Hodil ho do davu a několik méně početných dívek se ho pokusilo chytit.

Vyrazilo mi to dech. Romeo si otce prohlížel s naprosto kamennou tváří. Byl pevně přesvědčený, že navzdory své lehkomyšlnosti se neodvážím vzepřít příkazu patriarchy, pokud se rozhodne, že bychom se měli vzít.

Ne. *Ne, ne, ne, ne, ne, ne.*

„Tati, prosím.“ Vrhla jsem se k němu a chytila ho za ruku. Vyrhl se mi. Mračil se s pohledem upřeným k zemi a snažil se klidně dýchat. Projel mnou osten odmítnutí, jako by mě uhodil. Otec ke mně ještě nikdy nebyl tak krutý. Chtělo se mi brečet. *Nikdy* jsem neplakala.

Zlo dostalo tvář. Byla neuvěřitelně krásná... a patřila muži, který se právě stal mým budoucím manželem.

„Proč si o tom nepromluvíme mimo dosah zvědavých očí?“ Táta se rozhlédl kolem. Byl vyčerpaný a viditelně zklamaný. Nejspíš jsem mu svým činem znechutila i jeho smoking, stejně jako jsem zničila svou budoucnost. „Pane Costo, okamžitě se zastavte u mě doma.“

Romeo Costa mi při odchodu přejel rukou po rameni, ale nestála jsem mu ani za pohled. „Zkažená sušenkou.“ Když jeho impozantní postava sestupovala z pódia, strčil si do pusy další žvýkačku. „Jak hluboko jsi klesla.“

☞ Ollie vB: @RomeoCosta, jaký je to pocit konečně způsobit svůj první skandál? Vítej do klubu, kamaráde. Máme připravené dobroty. A taky k nám patří rodina Kennedyových.

☞ Romeo Costa: www.dmvpost.org/Dedic-Von-Bismarck-se-tulil-k-manzelce-guvernera-Georgie

☞ Ollie vB: Říkej mi taťko a možná ti prozradím své triky.

☞ Zach Sun: Rozbíjení rodin není trik.

☞ Ollie vB: To řekni Romovi. Během deseti minut zvládl zrušit zasnoubení a zničit pověst i něčí budoucnost. Žák překonal mistra.

☞ Ollie vB: [gif tleskajícího Shii LaBeoufa]

☞ Zach Sun: Kde je Rom teď?

☞ Ollie vB: U ní doma. Pravděpodobně podpaluje fotky z dětství a snaží se jí utopit domácí mazlíčky.

☞ Zach Sun: Kdybych měl srdce, puklo by mi.

☞ Ollie vB: Soudě podle toho, jak se bránila, tak jestli něco pukne, bude to do konce měsíce odhodlání našeho kámoše.

Romeo

V hlavě mi tančil snad milion Dallas Townsendových a jejich špičaté podpatky se mi zarývaly do každické skulinky. Otevřel jsem oči. Místnost se zakymácela, jako bych usnul na potápějící se lodi.

„Neměl jsi toho Pappy Van Winkla dopíjet sám, kámo.“ Od stěn koupelny se odrážel Oliverův temperamentní hlas. „Měl ses podělit s kamarády.“

Zach zpovzdálí nesouhlasně zamlaskal. „Tak naposledy, von Bismarcku, ta modelka z Agent Provocateur neměla o trojku zájem.“

Zasténal jsem do hedvábného polštáře hotelu Grand La Perouse a začal litovat každého rozhodnutí, které mě do téhle díry přivedlo. O plesu v Chapel Falls jsme se dozvěděli na poslední chvíli, takže jsme všichni tři dorazili do města jen půl hodiny před ním.

Momentálně jsme obývali prezidentské apartmá se čtyřmi ložnicemi. Ne snad proto, že bychom byli tak moc rádi spolu, ale protože jsme věděli, že si ho nějaký trouba zamluvil ještě před plesem. Radovat se z cizího neštěstí bylo jedno z nejmenších potěšení v životě. Jedno z těch, které jsem si dopřával často.

Oliver vešel do místnosti s nezapáleným doutníkem v puse. „Potřeboval jsi otupit bolest. Vymazat vzpomínku na to, jak jsi prsty uspokojoval předpubertální dívku před těmi nejvybranějšími z Top 500 nejbohatších firem.“ Natáhl na sebe tričko. „Mimochodem, jen účet za alkohol a doutníky vystoupal na čtyřicet tisíc. Tak bychom se měli dát na pořádání debutantských plesů. Nikdy nebude nouze o privilegované mladé ženy, které potřebují za manžela miliardáře.“

Představa, že bych takhle ještě někdy plýtl časem, se mi naprosto příčila. „Udělal bys z toho herní doupě a ještě před prvním valčíkem bys zplodil pár parchantů.“

Svalil se na okraj mé postele a natáhl si jezdecké boty. „Říkám ano hazardu. A ne parchantům. Vždycky si na svou výbavičku dávám pozor. Bez gumy není lásky.“ Oliver bral ženy jen jako dopravní pás plný horkých dírek, do kterých se na noc zaparkuje, takže jsem pochyboval, že mu pojem láska vůbec něco říká. Odmlčel se. Rty stále objímal svůj doutník. „Ne každý je natolik svědomitý, aby praktikoval tvou metodu a na trůn se nedostaly žádné nemanželské děti.“

Do pokoje vpadl Zachary Sun – vysoký, štíhlý, nesnesitelně geniální a citově vyzrálý asi jako kámen – s laptopem pod rukou. „Jakou metodu Rom má?“

Včera se rozhodl zůstat v hotelu. Jeho přítomnost na plesu by byla zbytečná. Jen pomyslení na to, že by si její syn vzal dívku z Jihu, by u paní Sunové vyvolalo srdeční selhání. Žádná obyčejná holka se nehodila do jejich starobylého rodu, který sahá až k dynastii Čou.

„Jednu díru nikdy nešuká, a to tu, kterou se rodí děti.“ Oliver tu informaci sdělil až zbytečně vesele.

Zach se zamračil, jako by se snažil vybavit si mou minulost. „V poslední době, nebo vůbec?“

Měli jsme stejný pohled na svět – kyslík, který produkují ubývající lesy na naší planetě, byla výsada, již si lidstvo nezasloužilo. Navzdory svému nejlepšímu úsudku jsem za jednatřicet let svého života udělal jednu výjimku. Čehož jsem později litoval. A to velkolepě.

„Abstinuje už dost dlouho na to, aby se mohl považovat za znovuzrozeného panice.“ Oliver na sebe hodil jezdecké sako. „Nemluvě o tom, že je to loser.“

Jestli se mě těmi slovy snažil urazit, tak minul cíl asi o tři tisíce kilometrů. Ženy mě nezajímaly.

Ani lidé obecně.

Zach se na mě díval napůl obdivně a napůl zmateně. „Jak to, že to o tobě nevím?“

„Asi ti unikla moje tříměsíční reklama na titulce *New York Times*.“ Jedním lokem jsem vyprázdnil láhev s vodou a na špičku jazyka si položil mátovou žvýkačku. „Kolik je hodin?“

„Dobrá otázka.“ Oliver si zapálil doutník a pořádně potáhl. Z rozžhavené špičky se vyvalil obláček kouře. „Je nejvyšší čas, abych ti připomněl, co se včera večer stalo. Myslím tím ten incident, kvůli kterému jsi vyprázdnil celou láhev brandy v naději, že zemřeš na otravu alkoholem, poté co ses vrátil od Townsendových.“

Se skvělou přesností jsem hodil láhev do koše. „Užij si svou chvíli na výsluní. Pověz mi, jak špatně to vypadalo okem diváka.“

„Špatně to nevypadalo.“ Zach položil laptop na stůl před postelí. „Bizarně? Ano. Skandálně? To jsi měl přece v plánu. Ale nakonec jsi z toho vyšel jako hodný kluk, který se snaží získat svou dívku. Alespoň to tak vypadalo na všech těch videích, kterých je plný tiktok a youtube. Ze spousty z nich se stal virál. Považují to za nejlepší žádost o ruku v tomhle století.“

Oliver obdivně hvízdнул. „Máš svůj vlastní hashtag.“

Nikdy v životě jsem nezpůsobil žádný skandál a rozhodně mě teď netěšilo být jednoho součástí. Účel však světil prostředky.

Dokázal jsem to.

Ukradl jsem snoubenku Madisonu Lichtovi a ta teď patřila mně.

Ten malý kretén vždycky odkopl nějakou nezletilou zlatokopku, která si myslela, že si ho udrží na víc než jen jednu noc. Jaké bylo ale moje překvapení, když ho Oliver před dvěma dny zaslechl, jak básní o půvabné postavě, dokonalé tváři a svůdných vlasech své snoubenky.

Snad poprvé v jeho mizerném životě nejspíš nelhal.

Promnul jsem si bradu. „Byla aspoň tak krásná, jak si pamatuju?“

„Úchvatná. Prvotřídní kousek.“ Oliver si sáhl prsty na rty. „A taky: sotva dospělá. Je vůbec plnoletá, Rome?“

„Je.“ Pod konečky prstů jsem na špičce brady stále cítil otisky zubů. Ta bestiální liška podšitá mě kousla, a ještě po sobě zanechala stopy. „Je na vysoké škole už nejmín dva roky.“

Tři nebo víc, jestli tedy nepřeháněla, když mluvila o propadnutí v několika semestrech. Nedokázal jsem pochopit, jak může někdo propadnout z anglické literatury, ale tenhle pekelný přízrak to dokázal.

„Zachu, když říkám, že ta holka byla vzteky bez sebe...“ Oliver zavrtěl hlavou. Z nozder se mu valil kouř jako nějakému ďábelskému drakovi. „Málem ho ubodala k smrti. Myslím, že ji zastavilo jen to, že by tak svou rodinu ztrapnila ještě víc.“

Dallas Townsendová měla naštěstí své hranice. Soudě dle našeho letmého seznámení byla tohle ale její jediná. Těžko bych si představil ženu více tváří.

Byla neustále v pohybu. Jednu vteřinu kradla jídlo, druhou mlela pusou, jako by běžela maraton. Už jenom při pohledu na její obličej jsem do sebe chtěl lupnout čtyři ibalginy a zapít je brandy.

Kdybych býval znal její povahu ještě předtím, než jsem ji získal jako svou nejnovější investici, raději bych poslouchal, jak o ní ten vybledlý hulvát žvaní do konce svého ubohého života, než abych si ji vzal sám.

Oliver se se smíchem plácl do kolena. „Dala mu co proto.“

„Vsadím se, že jí to oplátí, jakmile se vezmou.“ Zach dál psal do svého notebooku, náš rozhovor ho zajímal jen napůl. „Co se stalo, když jsi dorazil k ní domů?“

Opřel jsem se o čelo postele a začal si masírovat nárt, do kterého mi moje budoucí žena udělala podpatkem téměř díru. „Otec ji poslal do pokoje. Pak jsme uzavřeli hezkou džentlmenskou dohodu. Příštích pět let budu sypat peníze jako dary do jeho neziskovek a seznámím ho s pár lidmi, kterým chce nabídnout nějaký obchod.“

A proč vlastně?

Na prstech jedné ruky bych spočítal, kolikrát Dallas Townsendovou po svatebním obřadu uvidím – a ještě mi nějaké prsty zbydou.

„Co na to říct.“ Oliver si natáhl hnědé kožené rukavice a vyhodil nedopalek doutníku oknem. „I když bych se rád dál bavil o noci, kdy si Romeo zničil život, musím se ještě podívat na koně a zkazit nějaké ženy.“

Zach povytáhl své tmavé obočí. „Každá žena, která je tak hloupá, aby skončila pod tebou, už je beztak důkladně pošpiněná.“

Oliver si povzdechl. „To je pravda.“

Zach nakrčil nos. „Nenudí tě to?“

Zatímco Oliver miloval všechny ženy, Zach nedokázal najít jedinou, která by splňovala jeho přehnané ideály. A to mu paní Sunová každý týden domlouvala schůzky s nejvýznamnějšími dědičkami společnosti zabývajících se přepravou, těžbou mědi a softwarem.

A on je s oblibou odmítal na základě absurdních důvodů, jako že je příliš hezká, příliš chytrá, příliš bohatá, příliš dobročinná, a pak moje oblíbená výmluva – že je mu příliš podobná.

„Nepřestanu s tím, dokud nezemřu.“ Oliver vyskočil na nohy a do elegantní kožené tašky zastrčil peněženku a telefon. Pak se zamračil.

„Vlastně nejspíš ani pak nebudou červi před mým libidem v bezpečí. A teď mě omluvte. Než odjedeme, hodlám si tenhle zapadákov co nejvíc užít. A nedokážu si představit lepší způsob trávení času než bez vás.“

Když Oliver odešel, aby učinil svět ještě horším, se Zachem jsme na sebe jen zírali. V podstatě jsme toho měli spoustu společného.

Motivovala nás jedna jediná věc.

Peníze.

Zach už zvládl prodat dva multimiliardové podíly z vlastnoručně vyvinutých aplikací. Já jsem mezitím vládl otcově firmě jako finanční ředitel a pro zábavu jsem fušoval do zajištěných fondů a vysoce rizikových investic. Od absolvování Massachusettského technologického institutu jsem příjmy společnosti Costa Industries ztrojnásobil.

Oba jsme také byli zdrženliví, pragmatičtí, rádi jsme plánovali a nezajímala nás společenská očekávání. Naši rodiče na nás oba tlačili, abychom se oženili. A zašli by i do extrémů, jen aby nás už odváděli k oltáři k budoucí matce svých vnoučat.

Ale tady naše podobnosti končily.

Na rozdíl od Zacha jsem v celém těle neměl ani kouska citu. A to nemluvím o integritě, což byl pojem, který mi připadal stejně mytický jako mořské panny. Dělal jsem příšerné věci, a stejně jsem v noci spal jako mimino.

Zato Zach byl opravdový slušňák. Ale na tom moc nezáleželo, protože nedokázal snést devadesát devět procent populace kvůli nedostatku inteligence.

„Takže.“ Zach nezvedl od obrazovky oči. „Myslíš, že se v tobě probudí svědomí a vysvobodíš tu chudinku ze svých spárů?“

Spustil jsem nohy na podlahu, lokty se opřel o kolena a dlaně si zaryl do očí. „Ne.“

„Proč ne?“

Existovalo milion důvodů, ale jen na jednom záleželo. „Protože patřila Madisonovi a on si v životě nic dobrého nezasloužil.“

„Takže ona je dobrá.“

„Řekl jsem dobrá? Myslel jsem nesnesitelná.“

„Velká poklona.“

„Nesnesitelná je pochvala, pokud jde o ni. Ta ženská by dokázala dohnat k vraždě i mnicha.“

„Zajímavé.“ Vůbec mu to zajímavé nepřipadalo. Nic mu nepřipadalo ani trochu podnětné, pokud nešlo o peníze, technologie nebo umění. „Takhle vášnivě zaujatého nějakou ženskou, ať už jakkoli, jsem tě neviděl od Mo—“

„Ani její jméno nevyslovuj. V každém případě budeme s Dublin manželé jen na papíře.“

Snažil jsem se to namluvit Zachovi, nebo sám sobě?

„Dublin, jo?“ Odtrhl svůj pohled od obrazovky jen proto, aby se na mě žalostně zadíval. „Nepodceňuj sílu papíru. Z té sraždy se vyrábí peníze.“

„Pětadvacet procent plátna. Pětasedmdesát procent bavlny,“ opravil jsem ho. Ne že by to on sám nevěděl.

„Tak tedy šeky. Co o ní vlastně víš?“

Nic moc.

Včerejšek moji zvědavost, mírně řečeno, nijak nevzbudil. Svést ji bylo snazší než vzít dítěti bonbón. Ironií je, že kdybych si vzal bonbón zrovna od ní, nejspíš bych přišel nejméně o ruku.

„Je krásná, bláznivá a raději by snědla vlastní oční bulvy, než aby si mě vzala.“

Zach mi vzdal hold iontovým nápojem. „Dám si k tomu dramatu popcorn.“

„Nebud' tak samolibý. Jsi na řadě.“

„Ale řada je dlouhá.“ Klikl na myš a už ho nezajímalo nic než práce.

„A umím dobře zdržovat.“

Romeo

Z toho dne se stávala noční můra. Nesnesitelným tempem. Zach neustále vyřizoval konferenční hovory kvůli nadcházejícímu násilnému převzetí firmy. Oliver věnoval veškerý svůj čas jízdě na koni a orálnímu sexu – možná naráz.

Já jsem do sebe mezitím nacpal kuřecí prsa a růžičkovou kapustu. Hořkou pachut' jsem spláchl čekankovou kávou a předzásobil se žvýkačkami. Od poslíčka jsem požadoval zásadně značku Mastika.

Když už jsem dál nemohl odkládat nevyhnutelné, odešel jsem z hotelu koupit prstýnek své drahé polovičky. Nesmírně záleželo na tom, aby Dallas nosila na prstě zasnubní prsten nejméně třikrát větší než ten, který jí daroval její bývalý snoubenec.

S ní to nemělo vůbec nic společného, ale Madison si měl chtít probodnout oči, kdykoli se s ním Dallas ukáže na veřejnosti.

A kdyby byl na její jemné prstíky příliš těžký, bude si muset poradit. Stejně je nikdy nepoužívá na skutečnou práci.

Věděl jsem, co se mezi lidmi šuškal.

Moje budoucí žena byla mimořádně, notoricky a nesrovnatelně líná.

Zatímco mi vedoucí obchodu na mou bezlimitní kartu účtovala prsten za dva miliony dolarů s tučným pojištěním, který měl Madisonovi vyslat jasnou zprávu, rozvíbroval se mi telefon.

Matka.

Stiskl jsem zelené tlačítko, ale se slovy jsem se ani nenamáhal.

„Tak co?“ dožadoval se místo toho Romeo Costa starší informací. „Jak to jde?“

Jen můj otec mohl nevědět to, o čem už půlka internetu tvořila i memy.

Bylo to nešťastné, ne-li přímo neohrabané, že jsem se stal na sociálních sítích senzací kvůli tomu, že jsem na debutantském plese zničil

pověst mladé ženy. Ve skutečnosti jsem se k velké radosti ministerstva obrany dožil jednatřiceti let bez jediného skandálu.

Svůj první jsem věnoval Dallas Townsendové; ona mně zase svou budoucnost. Neznělo to zrovna spravedlivě a poprvé ve svém dospělém životě jsem měl pocit, že jsem v něčem skončil jako poražený.

A to všechno kvůli holce, která by klidně naskočila do cizí bílé do-dávky, jen kdyby dostala bonbón.

„Chapel Falls je zajímavé město.“ Vytrhl jsem prodavačce z rukou tyrkysovou tašku a vyšel ven na ulici. „Jak se tam všichni máte?“

„Romeo, můj ty bože.“ Do popředí se prodral výrazný zděšený tón a přehlušil celý hovor. Matka přitom bezpochyby svírala své milované perly. „Neposlala jsem tě do Sidwell Friends, na Massachusettský technologický institut a na Harvard, abys pochytil nějaký příšerný jižanský akcent.“

„Taky jsi mě tam neposlala, abych byl pouhým finančním ředitelem ve firmě tvého manžela, a podívej na mě.“ Všichni jsme věděli, že si zasloužím pozici provozního ředitele, kterou momentálně zastával Bruce Edwards, další zlatíčko v mém životě.

Otec mé rýpnutí ignoroval. „Našel sis nevěstu? Pamatuj si, Romeo – žádná nevěsta, žádná firma.“

Ano. Jádru mého existenčního problému.

Důvod, proč jsem se vůbec v téhle zavlhlé díře ocitl.

V ideálním případě bych tu Townsendovic holku prostě jen pošpinil a poslal Madisonovi na památku pár fotek její panenské krve na svých prostěradlech z egyptské bavlny.

Ale rodiče mi na začátku týdne dali ultimátum – najdi si nevěstu a usaď se, nebo místo generálního ředitele připadne Bruci Edwardsovi.

Bruce byl výsledkem příbuzenského křížení massachusettské elity. Devět let strávil na Miltonske akademii, čtyři na Phillips Andover a z Harvardu má rovnou dva tituly.

On a Costa starší sdíleli stejný pokoj na koleji ve Winthrop House, jen osmnáct let od sebe. Oba byli členy spolku Porcellian, kde můj starý tatík působil jako Bruceův mentor z řad absolventů.